

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. et Bc. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **S. I. Ch.**, zastoupeného JUDr. Milanem Hulíkem, advokátem se sídlem Bolzanova 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2007, č. j. OAM-1-372/VL-10-02-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2008, č. j. 63 Az 118/2007 - 57,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 6. 2008, č. j. 63 Az 118/2007 - 57, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Dne 28. 4. 2007 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2007, č. j. OAM-1-372/VL-10-02-2007, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, §14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 20. 12. 2007 (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobce proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, v níž uváděl, že se během svého pobytu na Ukrajině seznámil se svou současnou manželkou, občankou Ukrajiny, a po přestěhování do Pákistánu čelil výraznému odporu jak ze strany své rodiny, tak okolí. Bylo mu vyčítáno, že si vzal křesťanku a že nedodržuje muslimské zvyky a tradice. Odsudky ze strany muslimských fanatiků vyvrcholily střelbou na jeho dům, posléze našel i dopis s výhružkou smrti. V září 2005 byl při jízdě autem vytlačen ze silnice a v důsledku toho utrpěl těžká zranění. S tímto se obrátil na policii, ale ta se jeho případem nezabývala. S manželkou tedy odjel na Ukrajinu, kde byl opakovaně napaden skiny. Toto nahlásil na policii, avšak ukrajinská policie se jeho případem rovněž odmítla zabývat. Proto odjel do České republiky, kde požádal o mezinárodní ochranu, manželka s dítětem zůstala v Ukrajině. Žalobce jednak namítl,

že se správní orgán nezabýval situací smíšených manželství. Dále argumentoval, že má odůvodněné obavy z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, přičemž za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu označil „smíšená manželství a osoby, které opouštějí svou víru“. Žalobce uvedený právní názor dokládá řadou citátů z různých důkazních materiálů, které soudu navrhol k provedení, svědčících dle žalobce o pronásledování křesťanů a „odpadlíků“ od víry v Pákistánu. Z uvedených materiálů vyvozoval, že veřejná moc v Pákistánu nejenže neposkytuje ochranu náboženským menšinám a odpadlíkům od víry, ale sama se podílí na jejich represii např. prostřednictvím zákonů o rouhání. Přestože pákistánské zákony obrácení od islámu k jinému náboženství nezakazují, lidé, kteří opustí muslimskou víru, jsou často vystaveni pronásledování ze strany policie a vlastní rodiny, uvedl žalobce. „Odpadlíkům“ od víry dle něj dokonce hrozí mučení a smrt v rukou příslušníků extremistických skupin. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že správní orgán založil své rozhodnutí na jediném informačním zdroji, který není příliš aktuální a obsahuje jen velice úzké spektrum pohledu (tj. na informacích MZV ČR z let 2002 a 2003). Aktuálnějším zdrojem informací pro správní orgán byly pouze zprávy ČTK, které však neobsahují informace, které by se dotýkaly žalobcovu případu. Žalobce dále s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89 namítl, že je povinností správního orgánu zjistit nikoli pouze právní stav v zemi původu, nýbrž stav faktický a žalobcovu reálnou šanci domoci se svých práv.

Krajský soud v Ostravě zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Neshledal, že by žalobce opustil svou zemi původu pro pronásledování z některého z azylově relevantních důvodů. Konstatoval, že se nemohl ztotožnit s žalobcovou námitkou, podle níž je třeba považovat příslušníky smíšených manželství a osoby opouštějící svou víru za příslušníky sociální skupiny ve smyslu zákona o azylu. Zároveň podotkl, že žalobce ponechal manželku s dítětem na Ukrajině, poté, co od nich odcestoval, se s nimi nijak nekontaktoval, a nadále vyznává muslimské náboženství. Dále uvedl, že jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování podle zákona o azylu, a že nebylo prokázáno, že by jednání žalobcem uváděných soukromých osob bylo prováděno, podporováno či trpěno úřady v zemi původu, nebo že by tato země nebyla schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.

Tento rozsudek žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl včas podanou kasační stížností. V té uvedl, že svou žádost o udělení azylu zdůvodnil potížemi, které měl při pobytu na území své domovské země, Pákistánu. Uvedené problémy vycházely ze skutečnosti, že se oženil s křesťankou a nepraktikoval muslimské zvyky a tradice. Z těchto důvodů byl napadán muslimskými fanatiky, což jsou skutečnosti podřaditelné pod § 12 zákona o azylu. Stěžovatel se obrátil na policii, tato mu však nepomohla, proto byl přesvědčen o tom, že mu úřady jeho země nejsou ochotny poskytnout ochranu. Správní orgán (ani soud v následném řízení o žalobě) dle stěžovatele nezpochybil jeho tvrzení o možném pronásledování, kterému by v zemi původu čelil, a tak jeho pochybení spočívá především v chybném vyhodnocení důvodů, které stěžovatel uváděl na podporu své žádosti o azyl. Tyto důvody jsou natolik závažného charakteru, že bylo povinností správního orgánu posoudit je v kontextu informací, kterými disponuje. Krajský soud pak měl dle stěžovatele tato pochybení konstatovat a napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Totéž namítá ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany. V doplnění kasační stížnosti dále namítl, že krajský soud řádně neprovedl a nevyhodnotil důkazní materiály, které mu stěžovatel předložil v řízení o žalobě. Seznam těchto materiálů je uveden v písemném vyhotovení žaloby, v žalobě je z nich na mnoha místech citováno. Důkazní materiály stěžovatel předložil v anglickém jazyce, protože z povahy svého postavení žadatele o mezinárodní ochranu nedisponoval finančními prostředky k zajištění překladu do českého jazyka; ostatně k předložení české verze materiálů nebyl soudem ani vyzván.

Skutečnost, že materiály nebyly soudem přeloženy a nejsou tedy soudu známy, stěžovatel seznal až během ústního jednání, kdy mu bylo vytykáno předkládání materiálů v jiném než jednacím jazyce v okamžiku, kdy na tyto materiály odkazoval. Stěžovatel následně nabídl, že se pokusí překlad alespoň některých materiálů zajistit, soud nicméně prostor pro takové zajištění nedal, jednání za účelem překladu důkazů neodročil, a rozhodl tedy bez toho, aby se s předkládanými materiály mohl komplexně seznámit.

Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

II.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechny zde uváděné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na stránkách www.nssoud.cz).

Stěžovatel namítá chybné vyhodnocení jím uváděných důvodů pro udělení azylu ze strany správního orgánu a následně i krajského soudu. Správní orgán odůvodnil své rozhodnutí mimo jiné tím, že žadatel o mezinárodní ochranu nekonvertoval na jiné náboženství, zůstal muslimem a že pouhá změna jeho postojů k islámu sama o sobě nemůže být důvodem k udělení azylu. Stěžovatel v následné žalobě ke krajskému soudu namítl, že se správní orgán vůbec nezabýval tím, že v jeho případě je rozhodující, že se nachází v nábožensky smíšeném manželství, a že vůbec neposoudil situaci takových manželství v jeho zemi původu. „Smíšená manželství a osoby, které opouštějí svou víru,“ lze přitom dle stěžovatele považovat za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud uvedenou námitku shledal nedůvodnou, přičemž se toliko odvolal na obecnou definici, podle níž se sociální skupina „*skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod.*“. Otázka kvalifikace příslušníků smíšených manželství a osob opouštějících svou víru z hlediska § 12 zákona o azylu dosud nebyla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, proto je třeba považovat kasační stížnost za přijatelnou a zdejší soud mohl přistoupit k posouzení důvodnosti v ní uplatněných námitek.

III.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda lze členy smíšených manželství a osoby, které opouštějí svou víru, považovat za příslušníky sociální skupiny ve smyslu zákona o azylu. Výklad pojmu příslušnost k určité sociální skupině je postupně prohlubován judikaturou Nejvyššího správního soudu. Definice užitá krajským soudem, podle níž se sociální skupina „*skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod.*“, byla užitá v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49. V pozdějších rozsudcích však došlo k jejímu zpřesnění, a to např. v rozsudku č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, ze dne 19. 5. 2004 (publikováno jako Sb. NSS 364/2004), podle nějž určitou sociální skupinu představuje „*skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýkajících osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří.*“ Pro účely otázky posuzované v tomto řízení je nicméně důležitý ještě další

rys definice sociální skupiny, který Nejvyšší správní soud zdůraznil ve svém rozsudku ze dne 25. 11. 2003, č. j. 2 Azs 40/2003. V něm zdejší soud poukázal na skutečnost, že příslušnost k sociální skupině je „*nutno vnímat jako možnost, na jejímž základě může ČR poskytnout ochranu i z jiných důvodů motivujících k pronásledování, než z důvodu rasy, náboženství, národnosti či politického přesvědčení. Takovými důvody jsou typicky příslušnost k sexuálním menšinám, skupinám spojeným přesvědčením nenáboženské a nepolitické povahy a jiným skupinám, jevícím znak způsobitý k pronásledování, jenž nemusel být zákonodárci v době přijímání zákona o azylu vůbec znám.*“ V daném případě příslušníků nábožensky smíšených manželství a osob opouštějících svou víru, kteří jsou vystaveni útokům ze strany náboženských fanatiků, tak vůbec není třeba uvažovat o jejich podřaditelnosti pod kategorií „určitá sociální skupina“, protože se zjevně jedná o útoky vedené z náboženských důvodů. Právě uvedené platí tím spíše, že příslušníkům nábožensky smíšených manželství může být za určitých okolností udělen azyl pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, jak o tom svědčí i judikatura soudů ve Spojených státech amerických a v dalších zemích, viz např. rozhodnutí Federálního odvolacího soudu Spojených států amerických (*United States court of appeals*) ve věci *Maini v. INS*, 212 F.3d 1167 (9th Cir. 2000).

Krajský soud tedy nepochybil, jestliže odmítl žalobcův názor, že je příslušníkem určité sociální skupiny. Měl však povinnost zabývat se žalobcem tvrzenými skutečnostmi o útocích ze strany náboženských fanatiků a dalších ústřích, kterými v zemi svého původu trpěl, a to ve vztahu k otázce, zda nezaložily pronásledování z důvodu náboženství. Není zde přitom podstatné, že žalobce ve své žalobě označil tyto skutečnosti za pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, protože v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 bylo na soudu, aby provedl správnou právní kvalifikaci žalobcem předestřených skutkových tvrzení. Podle zmíněného rozsudku zdejšího soudu sice musí mít každá žaloba určité zákonem stanovené náležitosti, mezi něž patří i povinnost žalobce ozřejmit svůj právní náhled na to, proč považuje postup správního orgánu za nezákonný. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Právě vyslovené závěry však neznamenají, že bezvadným žalobním bodem je pouze takové skutkové tvrzení, které žalobce přesně subsumuje pod určitá ustanovení zákona. Žalobce tedy svá konkrétní a dostatečně individualizovaná skutková tvrzení nemusí podřazovat pod přesná ustanovení právních předpisů, vždyť přece i nadále platí, že soud zná právo.

V případě, který je předmětem přezkumu v tomto řízení, pak žalobce bezpochyby dostatečně konkretizoval svá skutková tvrzení a ozřejmil svůj právní náhled na věc. Žalobce ve své žalobě namítl, že správní orgán se nezabýval situací smíšených manželství, a význam této námítky ve vztahu k posouzení důvodnosti svého tvrzení o azylově relevantním pronásledování doložil řadou citátů z různých důkazních materiálů. Následně sice podřadil svou situaci pod pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, namísto pronásledování z důvodu náboženství. To však v žádném případě nemůže znamenat, že by se krajský soud s jeho námitkou vyrovnal dostatečným způsobem, jestliže toliko konstatoval, že smíšená manželství a osoby opouštějící svou víru nelze považovat za sociální skupinu ve smyslu zákona o azylu. Bylo naopak jeho povinností přezkoumat, zda si správní orgán obstaral dostatek podkladů k posouzení situace, v níž se nacházejí příslušníci smíšených náboženství v Pákistánu a zda je řádně vyhodnotil ve vztahu k jednotlivým prvkům institutu pronásledování. Tj. jednak ve vztahu k prvku „závažné újmy“, zakotvenému v § 2 odst. 7 zákona o azylu, podle něž se za pronásledování považuje „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání*“ a v čl. 9 odst. 1 písm. a) směrnice Rady 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“),

podle kterého je pronásledováním jednání, které je „*svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchyliť*“. A dále ve vztahu k prvku „selhání vnitrostátní ochrany“, vymezenému v § 2 odst. 7 zákona o azylu, podle kterého představují opatření označená za prvek závažné újmy pronásledování jen „*pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*.“ I toto ustanovení zákona o azylu je však třeba vykládat eurokonformně, tedy v souladu s příslušnými články kvalifikační směrnice, a to obzvláště vzhledem k „minimalistickému“ způsobu její transpozice do zákona o azylu českým zákonodárcem (podrobněji k příkazu eurokonformního výkladu zákona o azylu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67). Je tedy třeba přihlídnout také k čl. 6 uvedené směrnice, který stanoví, že „*mezi původce pronásledování nebo vážné újmy patří a) stát; b) strany nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu; c) nestátní původci, lze-li prokázat, že původci uvedení v písmenech a) a b), včetně mezinárodních organizací, nejsou schopni nebo ochotni poskytnout ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu, které jsou uvedeny v článku 7*.“ A dále k čl. 7 odst. 2 citované směrnice, podle nějž se má „*zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže subjekty uvedené v odstavci 1 učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup*.“

Uvedeným způsobem však krajský soud nepostupoval. Otázkou naplnění prvku závažné újmy se nezabýval vůbec. S námitkami žalobce vztahujícími se k prvku selhání vnitrostátní ochrany (rekapitulovanými výše) se krajský soud vypořádal toliko přitakáním stanovisku správního orgánu, který uvedl, že aby mohl být žalobci udělen azyl, musel by prokázat, že byl pronásledován přímo státními orgány nebo státní orgány podporovaly činnost soukromých osob, které nesouhlasily s jeho vírou či jeho postoji k ní. Správní orgán dále poukázal na Informaci MZV ČR ze dne 23. 7. 2003, č. j. 125393/2003-LP, podle níž je v Pákistánu ze zákona dána možnost podat stížnost či soudní žalobu na neoprávněný postup policistů. Správní orgán z uvedené informace vyvodil, že žalobce nevyužil možnosti domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů (tím, že nepodal tuto stížnost či žalobu) a že se proto nemůže dovolávat selhání vnitrostátní ochrany.

V posouzení prvku selhání vnitrostátní ochrany tak krajský soud (v návaznosti na správní orgán) pochybil. Ani ze samotného zákona o azylu totiž nelze vyvodit závěr správního orgánu (aprobovaný krajským soudem), podle nějž musel žalobce prokázat, že byl pronásledován přímo státními orgány nebo státní orgány podporovaly činnost soukromých osob. Podle citovaného zákona postačuje, že stát (případně další v zákoně zmíněné subjekty) není schopný zajistit ochranu před jednáním soukromých osob. Navíc, jak již bylo uvedeno výše, český zákon o azylu je třeba vykládat eurokonformně, tedy v souladu s kvalifikační směrnicí, příklánějící se zřetelně k tzv. „lidskoprávnímu“ pojetí pronásledování (v protikladu k restriktivnějšímu „odpovědnostnímu“ pojetí; k uvedeným doktrinárním pojmům viz např. Jílek, D. – Bukvaldová, J. – Klečková, R. – Kosař, D. – Tomisová, M. /eds./: *Společný evropský azylový systém: právní pojem pronásledování*. Brno: Doplněk, 2005). Důraz na „lidskoprávní“ pojetí pronásledování je zřetelný např. v čl. 6 citované směrnice, který stanoví, že v případě, že jsou původcem pronásledování soukromé osoby, je třeba považovat za dostatečné z hlediska naplnění kritéria selhání vnitrostátní ochrany, jestliže stát (případně další stanovené subjekty) není schopen *nebo ochoten* poskytnout ochranu. Kvalifikační směrnice dále rozvíjí v čl. 7 pojem ochrany

před pronásledováním a stanoví, že právní systém poskytující ochranu musí být *účinný* a žadatel o mezinárodní ochranu k němu *musí mít přístup*. Blíže k otázce eurokonformního výkladu úpravy prvku selhání vnitrostátní ochrany viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70.

Z hlediska uvedených požadavků působí poněkud absurdně stanovisko správního orgánu, podle něž se stěžovatel nedomáhal ochrany svých práv u státních orgánů, jestliže nevyužil zákonné možnosti stěžovat si na postup policie v jeho věci. Navíc v kontextu stěžovatelem tvrzené situace v Pákistánu, v němž údajně představitelé veřejné moci nejsou ani ochotni poskytovat ochranu osobám pronásledovaným z náboženských důvodů, ba dokonce se na jejich pronásledování často sami podílejí. Správní orgán se zde ryze formalisticky odvolal na znění pákistánských zákonů, aniž by si získal dostatečné informace o tom, nakolik je ochrana jimi poskytovaná v praxi účinná a zda k ní stěžovatel mohl mít přístup. Kritiku nahlížení státní správy coby vázané toliko na text zákona již ostatně vyslovil i Ústavní soud, viz např. jeho náleze ze dne 29. 2. 2008, II. ÚS 2268/07.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro vady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V tomto řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který byl vysloven v odůvodnění tohoto rozsudku. V dalším řízení tedy bude třeba zjistit skutkový stav takovým způsobem, aby bylo možno posoudit situaci, v níž se nacházejí příslušníci smíšených manželství a osoby opouštějící svou víru v Pákistánu, a následně řádně vyhodnotit stěžovatelovu situaci ve vztahu k jednotlivým prvkům institutu pronásledování. Přitom je třeba dbát zejména na to, aby zjištěný skutkový stav umožnil posoudit, zda mohla být ochrana poskytnutá stěžovateli v jeho zemi původu účinná a zda k ní stěžovatel mohl mít přístup, v souladu s požadavky explicitně stanovenými kvalifikační směrnici. Lze tak doporučit, aby byly jako zdroje využity i zprávy vydávané o Pákistánu např. ministerstvem zahraničních věcí USA anebo některými nevládními organizacemi. Nejvyššímu správnímu soudu nicméně nepřísluší předjímat, jaký bude konečný výsledek dalšího řízení ve věci, tedy zda bude v případě stěžovatele shledán nárok na udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu